

زاپاتیست ها سکوت خود را شکستند

«زاپاتیست را نمی توان به طور مسالمت آمیز کوچاند»

رسول رحیم زاده

پس از راه پیمائی بزرگ ارتش زاپاتیستی آزادیبخش ملی EZLN برای رسمیت بخشیدن به قانون «حقوق و فرهنگ بومیان» (مارس ۲۰۰۱، جهت اطلاع بیشتر رجوع کنید به سایت انتشارات اندیشه و پیکار، بخش جنبش زاپاتیستی)، و به تصویب رسیدن این قانون با تغییراتی که از نظر زاپاتیستها آن را «عملاً از محتوی تهی می کند و اصول خود مختاری و حق تعیین سرنوشت بومیان را محدود می نماید» (نگاه کنید به روزنامه لوموند- ۳ مه ۲۰۰۱ و اطلاعیه ارتش زاپاتیستی آزادیبخش ملی مورخ ۲۹ آوریل ۲۰۰۱ در سایت انتشارات اندیشه و پیکار)، زاپاتیست ها نزدیک به دو سال سکوت اختیار کرده بودند، اینک در نهمین سالگرد تأسیس این سازمان، با انتشار چند اطلاعیه پی در پی، باز به موضوع روز در مکزیک بدل شده اند.

در اطلاعیه های مختلفی به امضای معاون فرمانده مارکوس، این سازمان کوشش می کند خود را در سطح اروپا، بخصوص در اسپانیا و ایتالیا به یکی از نیروهای مطرح چپ بشناساند.

یکی از موضوعات مهم روز در مکزیک، کوچ اجباری ساکنان «مونتس اسولس» است (Montes Azules) کوهستان های آبی، واقع در جنگل لا کندونا Lacandona در نزدیکی های مرز گواتمالا که منابع زیست محیطی بسیار با ارزش دارد و شرکت های چند ملیتی گیاهان دارویی و مهندسی ژنتیک خواهان کنترل آن هستند). بیشتر روستاهای این منطقه جزو مناطق خود مختار زاپاتیستی اند. از این رو تخلیه این منطقه جنگلی، در کنار سود سرشار حاصل از بهره برداری از محیط زیست، زاپاتیست ها را نیز هدف قرار می دهد. به همین دلیل دولت مکزیک از مدت ها پیش تبلیغ طرح «کوچاندن مسالمت آمیز» ساکنان این منطقه را آغاز کرده است. زاپاتیست ها تا به حال پاسخی به این تبلیغات نداده و از هرگونه درگیری نظامی خود داری کرده اند. اما این بار در اطلاعیه روز ۲۹ دسامبر ۲۰۰۲، می نویسند:

«با نمایندگان این روستاهای زاپاتیست و مسئولین مناطق خود مختاری که این قضیه به آنها مربوط می شود، حرف زدیم. آنها به ما اطلاع دادند که تصمیم دارند تا زمانی که زاپاتیست ها به خواسته های خود دست نیافته اند، در محل خود بمانند. حتی اگر به بهای جانشان تمام شود.

ما پاسخ دادیم که از آنها حمایت کامل به عمل خواهیم آورد. بنا بر این خوب است همه به موقع مطلع شوند که: در مورد زاپاتیست ها «کوچ مسالمت آمیزی» در کار نخواهد بود.»

سه روز بعد، یعنی در روز اول ژانویه ۲۰۰۳، بیش از بیست هزار نفر از توده های ساکن ۴۰ بخشدار خود مختار زاپاتیستی، بعضی با پیمودن بیش از ۱۵ ساعت راه، به منظور تأکید این سیاست، مراسم

سنتی سالگرد قیام (اول ژانویه ۱۹۹۴) را برای اولین بار در شهر سن کریستوبال برگزار کردند. سیل جمعیت با در دست داشتن داس و تیر در خیابان ها شعار سر داد: «قدرتمندان دولتی نژادپرست اند»، «فوکس [رئیس جمهوری کنونی] عین زدیوو [رئیس جمهوری پیشین] است» و حزب اقدام ملی مانند حزب انقلاب اداری شده»، «به تروریسم بوش نه! بن لادن نه! تظاهر کنندگان به «شورشیان آرژانتین» درود فرستاده، حمایت خود را از «مبارزات سیاسی خلق باسک» اعلام کردند.

در این مراسم که به نوشته مطبوعات مکزیکی، در تاریخ شهر سن کریستوبال بزرگترین راه پیمائی محسوب می شود، خانم فرمانده استر، خانم فرمانده فیدلیا، فرمانده داوید، فرمانده تچو، فرمانده عمر فرمانده میستر و فرمانده بروس لی سخنرانی کردند:

«آمدیم تا بگوئیم که این جا هستیم و هنوز زنده ایم. تسلیم نشدیم ام. با خودمان نه درگیری داریم و نه تفرقه. وقتی هنوز کسی را داریم که با او درگیر شویم، چرا باید با خودمان درگیر باشیم.»

زاپاتیست ها که تا صبح روز بعد شهر را عملاً در کنترل خود داشتند، به شکلی مسالمت آمیز، اما مصمم، به روستاهای خود باز گشتند.

دولتمردان و مقامات کلیسا نیز بیکار نماندند. اسقف اعظم شهر مکزیک در دعای روز اول ژانویه با متهم کردن زاپاتیست ها می گوید: «مکزیک کشوری نیست که در آن با استفاده از خشونت بتوان به صلح رسید.»

از نظر آگاهان سیاسی، این مراسم به مفهوم شکستن سکوت از جانب زاپاتیست ها و رسمیت بخشیدن به مقاومت آنها بود. با توجه به رشد سیاسی این جنبش در سال های اخیر، برای دولت مکزیک ورود به جنگی همه جانبه علیه زاپاتیست ها ساده نخواهد بود.

مکزیک سوم ژانویه ۲۰۰۳

همه عکس ها از لرتباطات شروود. برای دیدن تصاویر بیشتر از این راه پیمائی می توانید به آدرس زیر رجوع کنید:
www.sherwood.it/sherwoodcomunicazione/immagini/fotomarcia_web/pagine/P1010198.htm